

Trunchiul copacului. Pielea lui Glark lipită de a mea. Scoarța acoperită cu mușchi din jurul nostru. Așteptarea.

Amintirile acelei clipe sunt încă vii în memoria mea. Mirosurile trecutului se amestecă. Transpirația acră a gordemalului, humusul în descompunere, miasele rășinoase ale acelor de pin... Totul era atât de intens!

Nu vedeam în afară decât un cerc albastru. Cerul. Atât de calm! Nu-i păsa de fuga noastră. Îl scrutam tremurând de frică. Dacă cineva ne-ar fi urmărit, l-aș fi văzut prin acea deschidere mică. Dar degeaba mă străduiam să-mi țin respirația, degeaba încercam să-mi imaginez cum unul dintre membrii poporului meu ne va descoperi ascunzătoarea în fundul copacului noduros. Deasupra noastră nu era decât cerul acela albastru și domoala trecere a norilor.

Siguranță.

Bună-dispoziție.

Prietenie.

Trăirile lui Glark le reflectau pe ale mele. Cu toată tensiunea acelei clipe, eram fericiți împreună. Nimic n-ar fi putut să ne despartă.

Am devenit adult în ziua aceea. La începutul lunii Tarans, în anul 271 din Era Fondatorilor. Era un moment planificat de ani de zile, dar nu-mi închipuisem că se va întâmpla în asemenea condiții.

Când eram larvelin, îmi imaginam ceremonia de trecere la vârsta adultă ca pe o zi fericită. Mă gândeam cum mă voi așeza printre fedelinii din generația mea, cum voi înainta spre Părinții Fondatori, cum voi suporta apoi extracția aripilor, la fel ca ceilalți. Familia se va strânge în jurul meu, să mă felicite și să mă însoțească în primul meu zbor de adult.

Dar, încă de la ceremonia de Mudelin a surorilor mele, am avut îndoieli. Ce se va întâmpla atunci când Părinții îmi vor căuta semnul castei în spatele urechii stângi? Nu vor găsi nimic. Învățasem să trăiesc cu această absență, ascunzându-mi deosebirea, dar totul putea să se schimbe brusc după bunul plac al Părinților.

Am devenit adult în ziua aceea. Nu fiindcă Reyvil mi-a extras articulația aripilor din excrescențele de pe spate. Am trecut de acest hop luând o decizie: dacă Părinții nu-mi vor minți poporul, dacă vor mărturisi că îmi lipsește semnul, voi pleca.

Îmi luasem chiar rămas-bun de la familia mea.

Nu era o alegere ușoară, dar n-o regretam.

La câteva umbre după fuga mea, mă ascundeam în trunchiul scobit al unui arbore noduros împreună cu prietenul meu Glark. Și el îi părăsise pe ai lui.

Când conducătorii gordemali îl desemnaseră să plece în expediție spre deșert, în căutarea unei bălți mai mari care să fie colonizată, știam amândoi că era condamnat la moarte. Nimeni nu putea supraviețui dincolo de graniță, acolo unde pământul se crapă de uscăciune.

Îl ajutasem să fugă, să se ascundă în pădure unde așteptase ceremonia mea de Mudelin. Înainte de a pleca pentru totdeauna, voia să mă vadă cum devin adult.

Temerile mele se dovediseră întemeiate. Părinții nu-mi toleraseră absența semnului. Pentru un popor pe care propria cultură îl împinge să accepte totul fără să-și pună întrebări, această reacție șocase. Satul mă respingea, așa cum o făcuse și Nai în urmă cu câțiva ani. Eram un monstru. Un fedelin neevoluat, ieșit dintr-o altă eră. Anormal. Existența mea perturba echilibrul satului.

Reușisem să-mi iau zborul spre Arborii Uriași și să mă ascund în pădure împreună cu Glark. Nu încercasem să înțeleg cum ajunsese Alwin, prietenul meu creator, rănit lângă buștenii de ceremonie.

Eu și Glark lăsasem țărmurile Lumii departe, în spatele nostru. Alesesem un arbore noduros și ne ascunseserăm în interiorul trunchiului ca să așteptăm.

Timpul s-a oprit ca și respirația noastră. Eram prea înghesuiți, dar nu ne mișcam. Frica ne paraliza.

Eram sigur că ne vor urmări. Că darul empatiei le va permite Părinților să ne găsească.

Încet-încet, încordarea provocată de fugă a scăzut. Nu ne urmărea nimeni. Niciun zgomot suspect nu ne dădea de înțeles că vom fi capturați.

Umbrele au trecut, și neliniștea a făcut loc ușurării.

— Am scăpat, Cahyl? a întrebat Glark, plin de speranță.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Da, cred că suntem liberi.

Așadar, am reușit!

Valul de fericire care l-a inundat pe Glark m-a cuprins și pe mine, ca un ecou.

— Să ieșim de-aici, am zis ridicându-mă și sărind afară din trunchi.

Senzația de victorie s-a accentuat de îndată ce apăsarea ascunzătorii a dispărut. M-am uitat peste umăr pentru ultima oară. Am încetat să-mi mai fac griji. Nu mai aveam de ce să ne temem.

Am dat din aripi și mi-am luat zborul în timp ce Glark a luat-o drept înainte țopăind.

Acest prim zbor ar fi putut foarte bine să fie o nouă naștere. Aerul îmi biciuia fața tot așa cum o făcuse apa altădată. Era promisiunea unei vieți noi. Speranța unui viitor mai bun, departe de regulile poporului meu.

Aripile mi se lăsau în jos în cadență. Își găseau încet-încet ritmul și se adaptau la mișcările corpului meu. Surorile mele avuseseră dreptate: să zbori este ceva firesc.

Nu îndrăzneau încă să mă ridic foarte sus. Pădurea mă impresiona. Mi-era teamă să nu ratez o bătaie de aripi și să cad. Așa că mă țineam după salturile lui Glark.

Gordemalul se bucura de viteză. Grație aripilor mele, puteam în sfârșit să-l urmez! Nu mai era nevoit să meargă legănat pe lângă mine.

A scos un orăcăit care semăna cu un răs.

— Ce-i atât de amuzant? am întrebat eu încruntându-mă.

— Arată-mi un pic ce știi să faci!

A accelerat brusc, a făcut zigzaguri printre copaci, a dispărut pe sub ferigi, a țâșnit puțin mai departe, apoi a sărit peste o creangă uscată. Și-a terminat cursa cu un salt formidabil, s-a sprijinit de un trunchi și s-a răsucit în aer, după care mi-a zis provocator:

— E rândul tău!

Am șovăit o secumbră. Era oare înțelept?

Glark mă sfida. Își mișca vârful limbii și mima un soi de dans, cu amândouă mâinile la ceafă.

Totul era ușor pentru el. Se credea cel mai tare.

Jocul m-a prins.

— Las' că-ți arăt eu ție!

Dintr-o zvâcnire a aripilor, am luat-o pe urmele lui. Zigzagurile printre copaci n-au fost prea grozave, dar m-am strădui, concentrându-mă pentru a fi la înălțime.

Ferigile. Am trecut pe sub ele și am ieșit. Am plonjat, ținându-mi răsuflarea. Trebuia să-mi strâng aripile ca să nu mi le rup când atingeam frunzele de ferigă. Un gol între plante îmi oferea o ieșire perfectă.

Ferigile mi-au mângâiat obrajii. Era momentul potrivit. Aripile mi s-au lipit una de cealaltă. M-am uitat fix la ieșire. Să le desfac, acum!

Aripile nu s-au mișcat.

Acum!

Prea târziu. Am continuat să cad. Am dat din mâini, dar degeaba. M-am lovit de pământul afânat al pădurii și m-am rostogolit pe covorul din ace de pin.

Capul mare al lui Glark a apărut deasupra mea. Și-a umflat unul dintre obraji și m-a luat peste picior:

— Nu-mi amintesc ca eu să fi făcut așa!

Un pic vexat din cauza căderii mele prosteste, mi-am pus un picior sub burta lui Glark, l-am apucat de brațe și l-am azvârlit în spatele meu. Nu se așteptase la asta și a izbucnit în răs, rostogolindu-se la rândul-i până la creanga uscată pe care o evitase mai devreme. M-am ridicat bombănind, m-am scuturat de acele de pin care mi se lipiseră de piele și m-am dus la Glark.

— Știi, chiar dacă sunt făcut să zbor, trebuie să învăț să-mi stăpânesc aripile.

Prietenul meu m-a privit fix, cu ochii strălucind.

Fericire.

M-am așezat lângă el și afecțiunea reciprocă a format un soi de zid de protecție în jurul nostru.

De când nu mai fuseserăm atât de fericiți? În mod firesc, fără să simțim presiunea problemelor din viața noastră? De când nu ne mai jucaserăm? Ne-a făcut foarte bine să redescoperim acea nepăsare.

Glark a scrutat pădurea. Nu știam unde ne aflăm, dar nici nu avea importanță. Te poți rătăci când nu ai unde să te duci?

Nu mai aveam pentru acel loc venerația pe care ne-o inspirase prima oară. Acum era casa noastră.

O senzație ciudată mi-a străbătut excrescențele. Cât timp dura efectul balsamului anesteziant? Am alungat gândul acela. După-amiaza se apropia de sfârșit. În sat, probabil că începuse petrecerea care trebuia să aibă loc după ceremonia de Mudelin. Am alungat și gândul acela. Nu era momentul pentru mâhniri. Aveam dreptul să fim fericiți.

Deodată, mi-a trecut prin cap o idee. Aripile mele! Le așteptasem de când mă născusem! Și, în sfârșit, erau funcționale!

Fusesem atât de preocupat de fuga mea, apoi de fericirea de a fi liber, că nu-mi făcusem încă timp să le studiez.

M-am ridicat sub privirea amuzată a lui Glark și mi-am desfăcut aripile fără niciun cuvânt. Ce culori aveau? M-a cuprins nervozitatea.

Mi-am răsucit gâtul.

Mi-au plăcut de la prima privire. Conturul lor era de un brun mat, apropiat de culoarea pământului și a părului meu. Acel brun se întindea în nervuri fine care dispăreau într-o multitudine de solzi de un roșcat închis și profund. Am admirat complexitatea aripilor mele. Din câteva mișcări, le-am estimat lungimea, amplitudinea și capacitatea de a se strânge în spatele meu. În lumina Daurului care apunea, minusculii solzi sclipeau diferit, după cum se unduiau.

— Drăguțe, dar cam țipătoare, mi-a zis Glark, făcându-mi cu ochiul. Mergem?

Avea dreptate. În ciuda senzației noastre de libertate, eram niște fugari. Trebuia să ne îndepărtăm cât mai mult de sat. Nu conta direcția.

Mi-am desfăcut aripile.

— O să încerc să zbor puțin mai sus, am zis eu. Acolo o să fie mai multă lumină și o să văd mai bine.

— Bine, dar, de data asta, să nu mai cazi!

Glark mi-a dat un ghiont și i-am promis să fiu prudent.

Să mergem! Drept înainte.

Fără întrebări.

Mi-am pus o mână pe spatele lui granulos. Glark mi-a zâmbit larg.

— Să mergem, prietene!

Pădurea Arborilor Uriași se întindea în jurul meu, abia tulburată de mișcarea aerului pe care îl împingeam cu aripile. Rândurile de pini printre care se amestecau uneori alte conifere și rari arbori noduroși formau tot atâtea drumuri pe care destinul și le putea oferi. Razele Daurului care apunea nu-mi dezvăluiau niciun reper, numai lumina roșie îmi vestea că se lăsa noaptea.

Înaintarea îmi dădea iluzia că stânesc vântul. Zburam repede și nu auzeam decât adierea slabă din jurul meu. Aripile erau o prelungire perfectă a trupului meu. Îmi răspundeau la cel mai neînsemnat gând, ca și cum articulația lor ar fi făcut parte din mine dintotdeauna. Se ridicau și coborau în cadență cu aceeași ușurință ca pleoapele mele.

Țineam picioarele încordate, întinse la maximum, ca să nu-mi împiedice zborul. Încercam uneori să dau din brațe ca să împing aerul și să am impresia că accelerez.

Zburam pe sub poalele pinilor cenușii. Lumina slabă a serii nu pătrundea decât pe alocuri, dezvăluind verdele din vârful coniferelor. Evitam

crengile despuiate ale căror ace căzute acopereau pământul, la vreo zece bă-
tăi de aripi mai jos.

Îmbătat de viteză, am izbucnit în râs când am depășit un roi de musculițe
căroră le-am perceput nedumerirea. Pentru prima dată, eram liber să fac ce
vreau.

Ce senzație uimitoare! Să merg unde am chef, să fiu eu însumi fără a
fi nevoit să mint!

Pădurea ascundea numeroase pericole, eram conștient de asta, dar îmi
închipuiam că nimic nu mă mai poate atinge. Extracția aripilor îmi apărea
ca un punct final. Din moment ce reușisem să supraviețuiesc, aveam să fiu în
stare să înfrunt Lumea Largă.

Câtă naivitate! Abia ajuns la statutul de fedelin adult, credeam că știu
totul despre viață.

Mi-am corectat înclinarea corpului pentru a evita trunchiurile și ramu-
rile. Nu mai dădeam din aripi. Planam. Mișcarea aerului s-a atenuat. Doar o
adiere ușoară îmi mângâia fața.

Ce fericire pură! După ce am inspirat adânc, mi-am reluat bățiile de
aripi regulate.

Ce sentiment de putere, de control absolut! Eram stăpânul corpului
meu, al aripilor mele.

Oare toți adulții încercau asemenea senzații în timpul primului zbor?
Nu. Fără îndoială că nu. Nu se măsurau cu natura, cu arborii masivi și cu
vegetația stufoasă. În sat, zburau pe un cer gol și fără obstacole. Fără nicio
exaltare. Într-o prudență plictisitoare.

Acceptau ceea ce le spuneau Părinții și se credeau fericiți. Nu-și puneau
întrebări, se ascundeau în spatele orbirii lor.

Ce noroc pe mine! Eu dețineam controlul. Și eram liber!

O altă creangă cenușie mi-a apărut în față. Am cotit brusc ca să nu mă
izbesc de ea.

Noile mele aptitudini mi-au dat încredere și m-am încumetat să cobor
privirea spre sol. Glark țopăia în tăcere printre ferigi și vrejurile de pedicuță. În
pofida distanței care ne despărțea, distingeam bine cele zece semne săpate în
pielea lui verde cu reflexe maronii. Acele asperități ne legau pentru totdeauna.

Ele îmi aminteau încă o dată că sunt în viață. Dacă nu m-aș fi agățat atât de tare de gordemal, aș mai fi ajuns pe uscat? Nu. M-aș fi înecat așa cum se întâmplase cu jumătate dintre larvelini în timpul ecloziunii. Iar acum, tot pentru a supraviețui, fugeam.

Glark și-a ridicat ochii bulbucați spre mine. S-a oprit în loc. Pupilele verticale i s-au mărit.

— Atenție, Cahyl!

Avertismentul a venit prea târziu. Am intrat direct în pânza unui păianjen araneid¹. Din reflex, mi-am îndoit brațele în jurul capului înainte de a mă prinde în spirala albă și fină.

¹ Araneidele țes pânze rotunde, spiralate, în care-și prind prada, o mușcă, injectându-i venin, apoi o înfășoară în mai multe straturi de mătase.

2 *Capcana*

„Meditația este fundamentul concentrării. Și concentrația, elementul principal al zborului.“

Trähsto, maestru transmițător

N-am mai simțit adierea care mă învăluia. Oprirea bruscă, care mă făcuse să trec de la un zbor rapid la o imobilitate completă, mi-a dat senzația trecătoare că mă lovisem de un zid.

„Blestemat fie Dastöt și creaturile lui nenorocite“, am bombănit eu.

Brațul stâng, pe care îmi sprijineam fruntea, a început repede să mă doară din cauza poziției lui verticale. Articulația umărului, încordată, îmi amorțea deja. Mâna dreaptă îmi apăra gura și nasul de capcana lipicioasă.

Senzația de putere a dispărut, înlocuită de un val de amărăciune în fața prostiei mele.

Am suflat printre degetele mâinii. Cum să mă eliberez? Picioarele mele nu atingeau pânza decât de la genunchi în sus, și mi se părea că e destul de rezistentă ca să mă sprijin de ea. Dintr-o singură sforțare, am dat din picioare și din antebrațe pentru a câștiga în amplitudine. Mi-am eliberat fața. Respiram mai bine. Mâna stângă, prost irigată, mă furnica. Mi-am mișcat degetele ca să scap de mâncărime. Firele subțiri ale pânzei mi-au urmat mișcărilor.

Trebuia să-mi dezlipesc măcar un braț. Am început să-l trag pe dreptul în spate și pânza s-a întins. În ciuda durerii umărului stâng, am repetat gestul pe partea aceea. Zbaterea mea mă făcea să semăn cu o râmă ieșind din pământ. Sau cel puțin încercând.

Presiunea firelor care-mi lipeau brațul drept creștea și mi-am luat avânt ca să smucesc tare pe partea aceea. M-am întors la dreapta și m-am răsucit repede la stânga ca să-mi trag brațul în spate.

Da. O încordare suficientă m-ar fi dezlipit. Partea dreaptă se întindea. Părea gata să cedeze. Nu mai era nevoie de mare lucru. Doar de încă o zvăcnire.

O mișcare ușoară la dreapta. O smucitură puternică la stânga. Firul s-a rupt. Mi-am eliberat brațul. Dar elanul m-a făcut să mă dezechilibrez și toată partea stângă mi s-a lipit de pânză.

Doar fața, abdomenul și brațul drept își mai păstrau o oarecare libertate.

M-a cuprins spaima când m-am gândit la fragilitatea aripilor mele. Am încercat să le mișc. Numai dreapta a răspuns solicitărilor mele. Stânga era probabil și ea lipită. M-am înfiorat și pânda a tremurat.

Un zgomot în apropierea solului mi-a atras atenția.

— Cahyl! Ești bine? a orăcăit Glark, destul de tare ca să-l aud.

— Aș putea fi și mai bine! am răspuns eu pe același ton, incapabil să-l privesc.

— Mergem mai departe?

— Aș vrea eu, numai că sunt... blocat.

— Încearcă să te miști, mi-a sugerat prietenul meu gordemal.

— Nu pot! Mi s-a lipit o aripă! Nu vreau s-o rup!

— Atunci ce-ai de gând să faci? Să rămâi ținut acolo? Până când?

— Păi, spune-mi tu, deșteptule! Dacă ai sugestii, te-ascult!

Liniștea s-a lăsat între noi. Zgomotele pădurii au umplut golul în care mințile noastre căutau o soluție. În depărtare, a țipat o cucuvea. Daurul scăpăta tot mai mult spre apus. M-am cutremurat. Nici nu se punea problema să-mi petrec noaptea înțepenit în acea poziție inconfortabilă, prins în mijlocul pânzei unei lighioane cu opt picioare.

— Poți s-o rupi? a urlat Glark de la poalele copacului.

— E rezistentă.

În ciuda eforturilor mele de a-mi elibera brațul drept, pânda rămânea intactă.

— Încearcă totuși!

Am oftat, trăgând de mătasea vâscoasă care îmi ținea degetele prizoniere. Filamentele lungi și alburii se întindeau și se scurtau după orientarea mâinii mele. Am tras cât am putut de tare, dar, în afară de faptul că am făcut pânda să tremure, n-am rezolvat nimic.

Cu riscul de a-mi pierde mobilitatea brațului liber, am răsucit un fir în jurul a două degete. Am tras spre mine cârligul astfel format, convins că voi face o gaură în capcană. Dar, iarăși, încercările mele au fost zadarnice. Orice aș fi făcut, pânda revenea la forma inițială fără ca rezistența să-i fie afectată.

Ațiunea mea se dovedise inutilă, eram tot în capcană. Am dat din mâna dreaptă ca să scap, dar fibrele continuau să stea lipite de ea. Am înghețat de spaimă.

— Nu reușesc, Glark! E prea lipicioasă!

Eram disperat și furios. Nimic din ce făceam nu mă ajuta să mă eliberez și refuzam să rămân paralizat astfel. Dincolo de scârboasa spirală vâscoasă care mă imobiliza, erau niște fire care nu străluceau. Am mijit ochii ca să disting punctele de legătură care fixau pânza de o ramură de pin. Unul dintre ele se afla la doar o bătaie de aripi de mine.

Am încercat să trag pânza ca să desprind acel fir: în zadar.

— Glark! am urlat eu. Sunt niște fire uscate în jurul pânzei. Cred că ele nu se lipesc. Ar trebui tăiate!

— Foarte bine, a răspuns el. Taie-le! Te-aștept aici.

— Nu, n-ai înțele! Eu sunt înțepenit! Nu ajung la ele! Trebuie să m-ajuti!

— Glumești, nu?

— Nu, Glark, e singura soluție!

L-am auzit bombănind și luându-și avânt pentru a sări.

A făcut un salt în direcția mea. După sunet, am știut că nu se ridicase foarte sus. A încercat din nou și a căzut iar fără vlagă pe acele de pin uscate.

— E imposibil, Cahyl!

Din cauza nervozității, am început să transpir și, dintr-un suflu puternic, am înlăturat sudoarea care îmi picura pe nas. Dacă mi-ar fi venit să mă scarpin, așa înțepenit cum eram, ar fi fost un adevărat chin.

Heluk, maestrul meu creator, îmi remarcase capacitatea de a-mi depăși limitele, așa că trebuia să mă servesc de ea. M-am străduit să-mi golesc mințea și să mă destind. Furnicăturile din brațul amortit s-au atenuat.

Glark se învârtea în jurul trunchiului, la zece bătaie de aripi sub mine. Îi simțeam nervozitatea.

M-am gândit. Dacă aș fi în locul lui, eu ce aș fi făcut?

„Bine, Glark n-ar fi putut niciodată să se prindă într-o pânză de păianjen la înălțimea asta“, mi-am zis. „Să admitem totuși că rolurile noastre sunt inversate... Mă aflu la sol și n-am aripi...“

Mi-am lăsat mintea să divagheze.

Solul este diferit la baza pinului. Acele formează un covor moale în care te afunzi. Ce ciudat, păstrează urma labelor mele. Se vede chiar și linia săpată de cuțite în mijloc.

Ridic ochii. Mă uit în jur. Văd niște crengi uscate acoperite cu mușchi. Nu-mi sunt de ajutor. Sunt imense și, probabil, grele. Mai este un arbore noduros. Ba nu, doi. Bun.

Mă învârt în jurul pinului. Lumina nu prea răzbate până aici. Trunchiurile sunt despuiate și primele ramuri prea înalte ca să pot sări. Scoarța copacului pare groasă. Mai degrabă aspră. Crăpată pe alocuri.

Mirosul ăsta... Simt niște muște prin apropiere. Mi-e foame.

Dacă m-aș duce să le halesc așteptând ca el să coboare?

Ah nu, e adevărat, nu poate. Are nevoie de mine.

Hai să mai încerc!

Un sunet mi-a dat de știre că Glark sărea din nou.

Nu reușesc s-ajung nici măcar până la jumătate!

Îmi țin degetele răsfirate ca să-mi încetinesc căderea.

Măcar de-aș fi avut pernuțele mai lipicioase...

O picătură de sudoare mi s-a scurs pe obraz și mi-a mângâiat o buclă de păr. O străfulgerare de luciditate m-a făcut să deschid ochii.

— Glark! am strigat iarăși, spărgând calmul aparent.

— Da?

— Încearcă să te cațeri!

— Gordemalii nu se cațără, mi-a răspuns el după un moment de tăcere.

Am simțit cum îl cuprinde îndoiala în timp ce scruta din nou trunchiul pinului pentru a găsi o soluție.

— Pernuțele tale! i-am strigat eu. Și cuțitele! Folosește-le alternativ!

A oftat resemnat.

— Nu cred c-o să meargă, ceilalți gordemali niciodată n-au...

— Tu nu ești ca ceilalți, Glark!

A bombănit că ar fi făcut mai bine să mă abandoneze și să plece să mă-nânce, totuși l-am auzit încercând să se prindă de scoarța pinului.

Evident, nu era imposibil, dar Glark nu înainta prea repede. Labă după labă. Pernuță, cuțit. Cuțit, pernuță. Alterna, asigurându-și sprijinul. Teama că o să-și dea drumul și o să cadă de sus a răzbătut până la mine. Glark a gemut și și-a înfipt cuțitele labelor și mai adânc în scoarță. Rășina care picura degaja un miros amar care a trezit în mine amintirea decocturilor pe care mama mă obliga să le beau iarna pentru a-mi trata tusea.

Oare își făcea griji pentru mine? Fuga mea o pusese într-o situație neplăcută în castă și în fața Părinților?

Nu știam ce consecințe avuseseră actele mele. Proasta-dispoziție, care dispăruse după ce-mi luasem zborul, mi-a revenit mai repede decât mi-aș fi imaginat.

Pentru ce făcusem asta? Pentru câteva umbre de libertate?

Bietul Glark gema din cauza eforturilor pe care îl obligam să le facă. Mi se spusese și mi se repetase totuși de atâtea ori că baza zborului era concentrarea! Să-ți dezvolti mușchii, să ai o condiție fizică bună, să mănânci afine pentru o vedere ageră, să meditezi ca să-ți cunoști chiar și cel mai mic colțișor din trupul tău și să fii una cu mediul înconjurător... O auzisem încă de la primele lecții de meditație. De câte ori nu ne-o repetase Trähsto?

Am încercat să mă mișc din nou.

— Merge, Glark? am strigat eu.

— Sunt... aproape la jumătate... a zis el gâfâind din greu.

— Rezistă! Știi că poți s-o faci!

Și-a dres vocea, dar eu am avut senzația că aud un râs înăbușit.

„Stai să vezi ce-o să-ți cer în schimb!“

Ascensiunea lui era punctată de gâfâieli zgomotoase. Se lăsase noaptea și se auzeau insectele mișunând prin pădure și scormonind pământul. Lumina lunilor răzbătea în sfârșit prin frunziș, și pânza care mă ținea prizonier strălucea.

Speram ca aripa stângă să nu fie ruptă. Maeștrii îmi vorbiseră despre extraordinara putere de regenerare a țesuturilor formate dintr-o multitudine de solzi colorați, dar eu mă îndoiam.

Mi-am răsucit gâtul și l-am întins ca să mă uit în spate. Pânza de păianjen a tremurat din nou. M-am concentrat ca să-mi desfac aripa liberă și s-o las în jos spre șold, cu precauție.

Asta, cel puțin, n-avea nimic. Roșul strălucitor cu nervuri brune era intact. Am verificat dacă se întinde corect, testându-i amplitudinea.

La una dintre mișcări, am atins ușor pânza și mi-am îndepărtat rapid prețioasa aripă de capcana lipicioasă, de frică să nu mi se prindă iar în ea.

Mi-am înăbușit întrebările. Dacă ieșeam întreg de acolo, aveam tot timpul să mă asigur că-mi puteam folosi aripile.

Un fior de gheață mi-a străbătut ceafa și am încremenit. Am simțit un gol în stomac. Am văzut în asta un semn al empatiei mele. Dintr-odată, mi-am dat seama că este cineva în spatele meu și, uitându-mă peste umăr, am zărit o formă neagră diferită de celelalte.

— Glark? am șoptit cu speranță.

— Vin! Vin! a răspuns prietenul meu încă departe, în jos.

Forma a dispărut din câmpul meu vizual. Mi-am ținut respirația.

Mi-am întors capul la loc fără să țin seama de durerile de gât.

Pânza a tremurat în pofida imobilității mele. Mușchii mi s-au încordat.

Nu eram prost. Știam că lighioana cu opt picioare se va năpusti în curând asupra mea.

— Glark! Dacă ai putea să te grăbești, ai fi nemaipomenit! am strigat eu cu vocea gătuită de frică.

N-a răspuns nimic, mulțumindu-se să bombăne, având grijă să se prindă bine de scoarță.

Am înghițit în sec cu greutate. Mă îngrozea gândul că o creatură feroce se află atât de aproape în spatele meu.

Am murmurat o scurtă rugăciune de protecție adresată lui Savironah ca să mă elibereze din capcană. Nici măcar nu puteam să stau cu fața la octopod. Acesta era poate cel mai înspăimântător lucru: să-mi imaginez un păianjen dând târcoale, apropiindu-se și uitându-se la mine ca la mâncare... Frica mi-a sporit, alimentată de legende și povești ale creatorilor, depănate în fața focului.

Cu ochii închiși, m-am concentrat, pregătindu-mă să fiu înhățat dintr-o secumbră în alta.

Percepțiile mi s-au trezit înaintea minții. Departe de sat, nu-mi mai controlam empatia, care se manifesta ca oricare dintre simțurile mele. Ea s-a difuzat spre lighioana tăcută care se apropia.

O bulă de aer s-a spart în colțul gurii octopodului. Acesta a rămas nemișcat la două băți de aripi de mine. Apoi a salivat zgomotos, scoțând un șuierat însoțit de gânduri febrile.

*„În sfârșit, unul baban,
Dolomedes o să fie mulțumită.
Ah... Dolomedes...
De data asta, o să-mi dea voie să mă apropii.
De data asta, o să-i arăt cine e masculul.
O să sar pe abdomenul ei uriaș și-o să-mi înfig
ghearele în carnea ei.
Da. Da. Geiliger e vânjos. Puternic.
Împreunarea cu el o s-o facă pe Dolomedes să țipe și toți o să
spună că el a avut-o pe cea mai frumoasă. Pe cea mai gra-
să. Pe cea mai păroasă.
Da, o s-o fac să țipe pe nesătula asta pentru că
m-a făcut s-aștept atâta timp.
O să urlu să mă opresc, iar eu o să continui
Până când o să crape!”*

Când saliva lui a atins pânda, păianjenul a clănțănit din chelicere.

*„Nu trebuie decât să-l mușc pe fluturele ăsta baban
prins în pânda mea.
Îi injectez veninul și-l împachetez.
Un pachet frumos de mătase.
Pachetul pentru Dolomedes trebuie să fie perfect.
Oare o să am timp să i-l duc în seara asta?
Nu. Măine. Noaptea ar fi scurtă pentru împreunare.
Viguroasa împreunare cu Geiliger.*

*Geiliger e cel mai puternic.
Geiliger o s-o supună pe Dolomedes și toți o să spună
că e cel mai puternic dintre octopozii.
Dolomedes o să țipe și țipătul ei o să răsună
în tot ținutul.
O să vină de peste tot să-i vadă cadavrul. Și pe masculul
care s-o facă să cedeze sub loviturile lui.*

*Tot ce am de făcut este să-l mușc pe
fluturele ăsta baban.
Și să-l împachetez.
Pot s-o fac.
Geiliger poate s-o facă.
Geiliger o s-o facă.
Da. Pentru Dolomedes. Da.
Geiliger trebuie s-o facă.
Acum!"*

Pânza s-a ondulat la saltul lighioanei cu opt picioare a cărei umbră crescândă s-a năpustit asupra mea.

3 *Geiliger*

„Nu trebuie să confundați păianjenii obișnuiți cu araneidele.

Primii trăiesc în jurul Lumii și sunt inofensivi pentru fedelini.

[...]

Araneidele sunt veri îndepărtați ai păianjenilor. Reprezentanții lor cei mai cunoscuți sunt octopozii, care trăiesc în pădurea Arborilor Uriași. Ei țes pânze pentru a-și prinde în capcană prada constituită din furnici, muște, musculițe și alte insecte mici, pe care le imobilizează cu ajutorul veninului din chelicere.

[...]

Deși majoritatea araneidelor mor după un an sau doi, niște culegători au spus cândva că, în inima teritoriului octopozilor, trăiesc cele mai bătrâne femele. În vârstă de peste douăzeci de ani, ele nu ezită să devoreze fedelini adulți dacă aceștia se aventurează până acolo.

De aceea, fiecare ucenic culegător trebuie să fie în stare să recunoască semnele care delimitează teritoriul octopozilor.“

*Viață și armonie la fedelini,
Volumul II: Amenințările*

